

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2010-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. P., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., K., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 39/09 a jeho uznesením z 23. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 25/2009 z 10. decembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2010 doručená sťažnosť Ing. I. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 39/09 a jeho uznesením z 23. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 25/2009 z 10. decembra 2009.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Košice II sp. zn. 0 Tp 19/09 z 21. februára 2009 vzatý do väzby „ako obvinený pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 4 Trestného zákona“ z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku, pričom uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 14/09 z 21. augusta 2009 mu bol zrušený dôvod väzby podľa v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Sťažovateľovi bola uznesením špecializovaného súdu sp. zn. Tp 39/09 z 21. augusta 2009 predĺžená lehota trvania väzby do 20. decembra 2009. Následne špecializovaný súd uznesením sp. zn. Tp 39/09 z 23. novembra 2009 na základe návrhu prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) predĺžil sťažovateľovi lehotu trvania väzby do 20. júna 2010. Proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 25/2009 z 10. decembra 2009 zamietol.

3. Sťažovateľ v súvislosti s rozhodovaním namietaných súdov o žiadosti prokurátorky špeciálnej prokuratúry o predĺžení jeho väzby (bod 2 *in fine*) tvrdí, že „Pred vydaním predmetného uznesenia (z 23. novembra 2009, pozn.) mi nebolo umožnené oboznámiť sa s návrhom prokurátora a vyjadriť sa k nemu... Predmetný návrh mi bol dozorujúcim prokurátorom doručený dňa 26. 11. 2009 a súdom dňa 25. 11. 2009. Môjmu obhajcovi bol návrh doručený dozorujúcim prokurátorom dňa 26. 11. 2009 a súdom dňa 25. 11. 2009. Dňa 26. 11. 2009 bolo môjmu obhajcovi a mne 27. 11. 2009 doručené Uznesenie sudkyne Špecializovaného trestného súdu zo dňa 23. 11. 2009, sp. zn. Tp 39/09, ktorým vyhovela návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby do 20. júna 2009. Predmetný návrh prokurátora bol Špecializovanému trestnému súdu doručený v piatok 20. novembra 2009 a o návrhu bolo rozhodnuté v pondelok 23. novembra 2009, teda skôr ako mohol byť reálne návrh doručený na vyjadrenie mne ako strane v trestnom konaní.“.

V sťažnosti podanej proti prvostupňovému uzneseniu sp. zn. Tp 39/09 z 23. novembra 2009 sťažovateľ „*predmetné porušenie zásady kontradiktórnosti konania namietal*“. Najvyšší (odvolací) súd „*nepovažoval toto pochybenie sudkyne... za závažné, keďže predmetné právo je zabezpečené prerokovaním sťažnosti obvineného proti uzneseniu o predĺžení lehoty trvania väzby nadriadeným súdom, t. z. že moje proti argumenty mohli byť posúdené nadriadeným súdom a materiálne moje práva neboli porušené, nakoľko rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby je v konaní o sťažnosti v celom rozsahu v pôsobnosti nadriadeného súdu*“.

4. Na základe skutočností uvedených v bode 3 sťažovateľ zastáva názor, že postupom namietaných súdov v jeho veci došlo k porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, pretože „*Špecializovaný trestný súd dôsledne neskúmal, či procesným stranám bol poskytnutý rovnaký priestor na uplatnenie ich práv, teda či bola dodržaná zásada kontradiktórnosti konania a či by moje argumenty neoslabovali tvrdenia prokurátorky ÚŠP GP SR o potrebe predĺžiť lehotu trvania väzby. Nemožno súhlasiť ani s názorom Najvyššieho súdu, že nedošlo k materiálnemu narušeniu môjho práva, keďže moje argumenty, resp. protirgumenty proti návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby boli posúdené v rámci odvolacieho konania Najvyšším súdom...*“.

5. Sťažovateľ žiada ústavný súd, aby o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„*Základné právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru... bolo postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 39/09 a Najvyššieho súdu ... v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 25/09 o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby bolo porušené.*

Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. Tp 39/09 zo dňa 23. 11. 2009 v spojení s Uznesením Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 25/2009 zo dňa 10. 12. 2009 sa zrušuje.

Prikazuje sa Špecializovanému trestnému súdu prepustiť obvineného Ing. I. P. na slobodu.

Špecializovaný trestný súd a Najvyšší súd... je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu JUDr. J. H. do 15 dní od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

6. Ústavný súd si v rámci prípravy na predbežné prerokovanie sťažnosti vyžiadal vecou dotknutý spis špecializovaného súdu sp. zn. Tp 39/09, z ktorého v podstatnom zistil, že:

6.1 Prokurátorka špeciálnej prokuratúry doručila 20. novembra 2009 špecializovanému súdu návrh na predĺženie väzby sťažovateľa (spolu s rovnopisom spisového materiálu sp. zn. PPZ-23/BOK-V-2009) do 20. júna 2010. V rámci predkladacieho prípisu zároveň uviedla, že *„... rovnopis návrhu na predĺženie väzby som zaslala poštou obv. Ing. I. P., ako aj jeho obhajcovi JUDr. J. H.“*.

6.2 Zákonná sudkyňa špecializovaného súdu písomnou úpravou z 20. novembra 2009 nariadila termín verejného zasadnutia *„o návrhu prokurátora... na predĺženie lehoty trvania väzby“* na 30. november 2009 s tým, že na uvedený termín predvolala sťažovateľa a upovedomila jeho právneho zástupcu a prokurátora. Zároveň bol poštou sťažovateľovi a jeho právnomu zástupcovi doručovaný návrh na predĺženie väzby (doručený obom 25. novembra 2009, pozn.).

6.3 Toho istého dňa (20. novembra 2009) spísala sudkyňa dva úradné záznamy, v ktorých uviedla, že:

„... o 12.25 h sa so mnou telefonicky skontaktoval zástupca riaditeľa Ústavu na výkon väzby v K., ktorý mi oznámil, že obvinený Ing. I. P. odmietol podpísať návrtku, ktorá mu bola tunajším súdom faxovaná o 11.48 h spolu s návrhom prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Zároveň mu bolo faxované aj predvolanie na verejné zasadnutie, ktorého termín som určila na deň 30. novembra 2009... predmetnú návrtku podpíše a teda vyjadrí svoje stanovisko ohľadne jeho účasti na verejnom zasadnutí... len po

predchádzajúcej porade so svojim obhajcom, ktorý ho má dnešného dňa t. j. 20. novembra 2009 v ústave na výkon väzby navštíviť...“.

- „... o 12.45 h sa so mnou telefonicky skontaktoval zástupca riaditeľa Ústavu na výkon väzby v K., ktorý mi oznámil, že mi faxujú návratku od obvineného Ing. I. P., ktorú podpísal a na ktorej zakrúžkoval svoje vyjadrenie, že výslovne žiada, aby o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby bolo rozhodnuté v jeho neprítomnosti a nechce byť vypočutý pred rozhodnutím... spomínaná návratka bola tunajšiemu súdu doručená prostredníctvom faxu o 12.48 h...“

6.4 Dňa 20. novembra 2009 sa faxom o 13.29 h a 13.53 h vrátili sťažovateľom podpísané dve návratky (predvolania na verejné pojednávanie konané 30. novembra 2009), z ktorých vyplýva, že sťažovateľ výslovne žiadal, aby o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby bolo rozhodnuté v jeho neprítomnosti s tým, že nechce byť vypočutý pred rozhodnutím.

6.5 Na základe vyjadrenia sťažovateľa v bode 6.4 zákonná sudkyňa ešte 20. novembra 2009 zrušila stanovený termín verejného zasadnutia na 30. november 2009 a následne špecializovaný súd na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2009 uznesením sp. zn. Tp 39/09 predĺžil sťažovateľovi lehotu trvania väzby do 20. júna 2010. V podstatnom v uznesení uviedol, že „... *Podaný návrh (na predĺženie väzby, pozn.) bol v zmysle požiadavky rovnakého postavenia strán v trestnom konaní zaslaný už dozorujúcemu (správne malo byť dozorujúcim, pozn.) prokurátorom obvinenému Ing. I. P., ako aj jeho obhajcovi. Predmetná (správne malo byť Predmetný, pozn.) návrh na predĺženie lehoty trvania väzby bol obvinenému a jeho obhajcovi zaslaný aj vo veci rozhodujúcou sudkyňou pre prípravné konanie v deň doručenia návrhu na podpísaný súd. Obvinený a ani jeho obhajca sa k dôvodom uvedeným v predmetnom návrhu do okamihu rozhodovania o predmetnom návrhu písomne nevyjadrili.*

Sudkyňa pre prípravné konanie v deň podania návrhu vo veci určila termín verejného zasadnutia na deň 30. novembra 2009, aby tak dala možnosť obvinenému osobne sa vyjadriť k predmetnému návrhu.

Obvinenému Ing. I. P. bolo v ten istý deň, t. j. 20. novembra 2009 prostredníctvom faxu doručené aj predvolanie na verejné zasadnutie spolu s návratkou, na ktorej bol poučený v zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku. Na predmetnej návratke prehlásil, aby o návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby bolo rozhodnuté v jeho neprítomnosti, lebo nechce byť vypočutý pred rozhodnutím o predmetnom návrhu.

Vzhľadom na takéto vyjadrenie vo veci rozhodujúca sudkyňa pre prípravné konanie následne zrušila termín verejného zasadnutia a to z nasledovných dôvodov:

Trestný poriadok v žiadnom svojom ustanovení výslovne neuvádza, aby o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby bolo rozhodované na verejnom zasadnutí podľa štvrtej hlavy. Zo všeobecného ustanovenia § 291 Trestného poriadku vyplýva, že na verejnom zasadnutí súd rozhoduje, ak to zákon výslovne ustanovuje. Pri rozhodovaní o väzbe ustanovenie § 72 ods. 2 Trestného poriadku vyžaduje, aby bol obvinený pred rozhodnutím o väzbe vypočutý. V tomto prípade ale obvinený výslovne odmietol svoju účasť na verejnom zasadnutí a teda to, aby bol vypočutý pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby. Keďže takto nemohol byť splnený hlavný účel verejného zasadnutia a teda obvinený nechcel byť vypočutý, sudkyňa pre prípravné konanie v zmysle vyššie uvedených ustanovení zrušila termín verejného zasadnutia, keďže jeho obsahom mal byť výsluch obvineného. Pre takýto záver svedčí aj ustanovenie § 72 ods. 2, šiesta veta Trestného poriadku podľa ktorej... Pri takomto postupe sudkyňa pre prípravné konanie rešpektovala poslednú vetu ustanovenia § 72 ods. 2 Trestného poriadku, keď návrh prokurátora bol súdom doručený obvinenému a jeho obhajcovi tak, aby sa k nemu mali možnosť pred rozhodnutím o väzbe vyjadriť...“. V ďalšom poukázal na skutkovú a právnu problematiku vedeného trestného stíhania voči sťažovateľovi a ďalším 26 spoluobvineným a uviedol, že „Sudkyňa pre prípravné konanie sa pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby oboznámila s obsahom predloženého návrhu, ako aj s predloženým vyšetrovacím spisovým materiálom... Sudkyňa pre prípravné konanie sa stotožnila s argumentáciou prokurátora USP GP SR... V prvom rade je potrebné uviesť, že doposiaľ pretrváva podozrenie, že vyšetrovanej trestnej činnosti sa dopustil obvinený Ing. I. P. Obvinený spolu s ďalšími spoluobvinenými je preto dôvodne trestne stíhaný pre rozsiahlu trestnú činnosť ako členovia zločineckej skupiny, lebo skutky, pre ktoré je vedené proti nim trestné stíhanie vykazujú znaky trestných činov. Vo veci zabezpečené dôkazy aj naďalej

vedú k podozreniu v rovine rozumnej istoty, že obvinený Ing. I. P. ako člen zločineckej skupiny v postavení organizátora stíhanej trestnej činnosti riadil činnosť skupiny tým, že vydával pokyny členom tejto skupiny. Na základe jeho pokynov zabezpečoval tak chod v jednotlivých spoločnostiach, ktoré postupne boli skupované alebo zakladané členmi skupiny. Všetky jeho aktivity smerovali k získaniu neoprávneného majetkového prospechu od štátu..., pričom takéto aktivity vyvíjal prostredníctvom spoluobvinených, hierarchicky nižšie postavených členov skupiny, vo vzťahu k rôznym daňovým úradom, nevynímajúc D., kde pôsobil počas páchania vyšetrovanej trestnej činnosti po istú dobu ako riaditeľ tohto úradu.

O týchto skutočnostiach vypovedali pred vyšetrovateľom viacerí spoluobvinení... Vo vyšetrovanej trestnej veci, tak ako to uviedol predkladateľ návrhu na predĺženie lehoty väzby, sa priebežne zabezpečujú dôkazy, a to nielen listinné dôkazy, ale aj výsluchy svedkov, z ktorých možno jednoznačne vyvodiť záver o tom, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, boli spáchané, vykazujú znaky trestného činu a existuje naďalej dôvodné podozrenie že vyšetrovanú trestnú činnosť spáchal obvinený Ing. I. P. spolu s ďalšími spoluobvinenými.

Sudkyňa pre prípravné konanie, v tomto štádiu trestného stíhania, nezistila žiadne také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné pochybovať o vierohodnosti výpovedí spoluobvinených, svedkov a svedkov - poškodených. Preto dospela k záveru, že obvinený je dôvodne trestne stíhaný pre trestné činy, pre ktoré mu bolo postupne vznesené obvinenie.

Vzhľadom na doposiaľ uvedené, aj v súčasnej dobe u obvineného Ing. I. P. pretrváva dôvod väzby podľa § 79 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a na jeho existencii sa nič nezmenilo. Z dôvodu rozsiahleho charakteru trestnej činnosti obvineného, ako aj neexistencii žiadneho príjmu obvineného, ktorý je, ako bývalý riaditeľ D., skúsený odborník a je nepochybne výborne zorientovaný v daňovej problematike, je na mieste obava, že po prepustení z väzby by tento pokračoval v páchaní daňových podvodov a v ďalšej trestnej činnosti. Faktom ostáva, že trestná činnosť mala byť páchaná počas dlhšej doby, nešlo teda o akési jednorázové vybočenie z riadneho správania sa obvineného, čo svedčí o sklone obvineného k páchaniu majetkovej trestnej činnosti.

Vzhľadom k tomu, že bol prijatý záver aj o opodstatnenosti ďalšieho vedenia trestného stíhania, sudkyňa pre prípravné konanie dospela k záveru, že návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u obvineného podal prokurátor ÚŠP GP SR dôvodne.

Dôvodnosť navrhovaného predĺženia lehoty trvania väzby bola sudkyňou pre prípravné konanie preskúmaná z hľadiska plynulosti vykonávaného vyšetrovania. V danej veci neboli zistené neodôvodnené prietahy a vyšetrovanie prebieha vcelku plynulé. Pre náležité objasnenie vyšetrovanej trestnej veci je potrebné zabezpečiť ďalšie dôkazy, ktoré uvádzal vo svojom návrhu vo veci dozorujúci prokurátor. Vzhľadom na obtiažnosť veci spočívajúcu v jej rozsahu, početnosti skutkov, spôsobe a dĺžke času páchania stíhaných skutkov a novým zisteniam, ktoré odôvodnili potrebu rozšírenia obvinenia, sudkyňa pre prípravné konanie návrhu prokurátora vyhovela a predĺžila lehotu väzby u obvineného Ing. I. P. do 20. júna 2010. Takto predĺžená lehota väzby sa v tomto štádiu trestného stíhania javí ako dostatočná a primeraná na vykonanie potrebných úkonov s cieľom riadneho zdokumentovania vyšetrovanej trestnej činnosti. Na tomto mieste javí sa byť potrebné zdôrazniť, že od posledného rozhodovania o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby došlo k podstatnej zmene vo vyšetrovaní, keďže počas zadovážovania dôkazov a vykonaní analýz doposiaľ zabezpečených dôkazov vyvstala potreba rozšírenia obvinenia u obvineného Ing. I. P. a ďalších spoluobvinených pre ďalšie skutky, ktoré sa stali predmetom vyšetrovania v zmysle uznesenia vyšetrovateľa zo dňa 9. októbra 2009, sp. zn. ČVS: PPZ-23/BOK-V-2009. Z jeho obsahu je zrejmé, že aj v rámci ďalších obchodných spoločností, sa uskutočňovali fiktívne obchody, na základe ktorých si predmetné spoločnosti neoprávnene uplatňovali nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH ku škode Slovenskej republiky zastúpenej Daňovým riaditeľstvom v objeme takmer 18.000.000,-€. Je dôvodné podozrenie, ktoré je umocnené postupne vo veci zadováženými dôkazmi, že bol to obvinený Ing. I. P., ktorý riadil, usmerňoval a koordinoval činnosť všetkých osôb podieľajúcich sa na páchaní trestnej činnosti, mal to byť on, ktorý vydával konkrétne pokyny na podávanie daňových priznaní za jednotlivé obchodné spoločnosti, zabezpečoval kúpu ďalších obchodných spoločností, ktoré boli zneužitú na páchanie vyšetrovanej trestnej činnosti a bol to on, ktorý vydával pokyny na výbery peňažných prostriedkov zaslaných na účet spoločností, ktoré si ich uplatňovali v rámci daňového priznania DPH. V konečnom dôsledku zo spisového materiálu je zrejmé, že pokiaľ bol vo veci vydaný príkaz na

prehliadku iných priestorov a pozemkov, v pobočke U. a. s.,..., kde sa nachádzala bezpečnostná schránka prenajatá obvineným Ing. I. P. boli nájdené 30 kusov zväzkov, v každom po 100 kusov bankoviek v nominálnej hodnote päťsto EUR, teda 3.000 kusov bankoviek v prv spomenutej nominálnej hodnote a v prenajatej schránke v pobočke O. a. s. ..., ktorú mala prenajatú spoluobvinená Mgr. A. P. bolo nájdených o. i. 400 kusov bankoviek v nominálnej hodnote sto EUR, 200 kusov bankoviek v nominálnej hodnote dvesto EUR a 120 kusov bankoviek v nominálnej hodnote päťsto EUR.

Prepustením obvineného na slobodu reálne hrozí, že by bolo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. V konečnom dôsledku požiadavku predkladateľa návrhu z hľadiska primeraného časového zabezpečenia na vykonanie úkonov, o ktorých sa prokurátor vo svojich návrhoch zmienil, vyhodnotila sudkyňa pre prípravné konanie ako opodstatnenú. Vo veci rozhodujúca sudkyňa pre prípravné konanie nezistila ani žiadne neodôvodnené prietahy v konaní vzhľadom k obtiažnosti a rozsahu vyšetrovanej trestnej veci. Z tohto dôvodu potom vo veci rozhodujúca sudkyňa pre prípravné konanie návrh prokurátora predĺžiť lehotu trvania väzby u obvineného do 20. júna 2010 v celom rozsahu akceptovala. “.

6.6 Proti tomuto uzneseniu špecializovaného súdu z 23. novembra 2009 podal sťažovateľ sťažnosť z 30. novembra 2009, v ktorej okrem iného uviedol:

„Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie... odôvodnil tým, že... S týmto odôvodnením... sa nestotožňujem.

V prípravnom konaní došlo k neodôvodneným prietahom v konaní...

Napádané uznesenie... je veľmi všeobecné a okrem skutočnosti týkajúcej sa rozšírenia o ďalšie skutky pokračovacieho trestného činu neobsahuje žiadne skutočnosti odôvodňujúce dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Uvedené uznesenie je svojim odôvodnením totožné s Uznesením Špecializovaného trestného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby zo dňa 27. 08. 2009. Obdobie troch mesiacov medzi vydaním prvého Uznesenia o predĺžení lehoty väzby zo dňa 27. 08. 2009 a druhým Uznesením o predĺžení lehoty trvania väzby zo dňa 23. 11. 2009 bolo dostatočne dlhé na vykonanie vyšetrovacích úkonoch kvôli ktorým sudkyňa pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu vyhovelá prvému návrhu prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry na predĺženie lehoty

trvania väzby do 20. decembra 2009. Prevažná časť vyšetrovacích úkonov bola vykonaná v prvých 5 mesiacoch vyšetrovania v období do začiatku augusta 2009. Od predĺženia lehoty trvania väzby Uznesením sudkyne pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu zo dňa 27. 08. 2009 okrem výsluchu obvinených k uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 09. 10. 2009 nebol vykonaný žiaden procesný úkon vo veci.

V napadnutom uznesení nie je uvedené v čom spočíva reálna hrozba podstatného sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania. V tejto súvislosti poukazujem aj na to, že po rozšírení obvinenia proti mojej osobe Uznesením... zo dňa 09. 10. 2009 boli okrem troch osôb vypočutí všetci obvinení. K predmetnému uzneseniu bol dňa 05. 11. 2009 vypočutý aj obvinený R. L., ktorý ma ako jediný z trestnej činnosti popisovanej v predmetnom uznesení usvedčuje. Obvinený R. L. vypovedal veľmi všeobecne, jeho výpoveď je plná domnienok a úvah. Aj napriek tomu, že využil svoje právo vypovedať, v priebehu výpovede počas kladenia otázok vyšetrovateľom PZ odmietol ďalej odpovedať na otázky vyšetrovateľa a znemožnil kladenie otázok aj ostatným obhajcom. Využitie práva nevypovedať, resp. neodpovedať na otázky vyšetrovateľa a obhajcov v priebehu výsluchu, na začiatku ktorého uviedol, že vypovedať bude vzbudzuje čoraz väčšie pochybnosti o dôveryhodnosti jeho osoby a pravdivosti jeho doterajších výpovedí.

Potreba vykonať ďalšie procesné úkony v trestnej veci nemôže podľa môjho názoru zakladať dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Obava z pokračovania v trestnej činnosti žiadnym spôsobom nesúvisí s potrebou ďalšieho vyšetrovania a vykonávania procesných úkonov v uvedenej trestnej veci. Potreba vykonať výsluchy svedkov, znalcov, spoluobvinených by mohla zakladať obavu z možného ovplyvňovania uvedených osôb v prípade môjho trestného stíhania vedeného na slobode, teda teoreticky by mohla zakladať dôvod kolúznei väzby, nie však dôvod preventívnej väzby...

Sudkyňa pre prípravné konanie v napádanom uznesení, tak ako aj v prvom uznesení o predĺžení lehoty trvania väzby zo dňa 27. 08. 2009 odôvodňuje obavu z pokračovania v trestnej činnosti mojimi profesijnými skúsenosťami a samotným rozsahom a dlhodobosťou trestnej činnosti.

S týmito dôvodmi sa nestotožňujem, pretože uplynutím dlhšieho časového odstupu už neobsahujú konkrétne skutočnosti odôvodňujúce dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti...

Postupom sudkyne pre prípravné konanie Špecializovaného... súdu bola zásadným spôsobom porušená požiadavka rovnosti strán v trestnom konaní v môj neprospech. Namietané porušenie tejto zásady spočíva v absencii možnosti mňa ako obvineného prostredníctvom obhajcu kvalifikovaným spôsobom vyjadriť sa k podanému návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby. Predmetný návrh prokurátorky... Špeciálnej prokuratúry... na predĺženie lehoty trvania väzby... bol doručený mne ako aj môjmu obhajcovi dozorujúcim prokurátorom ako aj sudkyňou pre prípravné konanie. Predmetný návrh mi bol dozorujúcim prokurátorom doručený dňa 26. 11. 2009 a súdom dňa 25. 11. 2009. Môjmu obhajcovi bol návrh doručený dozorujúcim prokurátorom dňa 26. 11. 2009 a súdom dňa 25. 11. 2009. Dňa 26. 11. 2009 bolo môjmu obhajcovi a mne 27. 11. 2009 doručené Uznesenie sudkyne Špecializovaného... súdu zo dňa 23. 11. 2009, sp. zn. Tp 39/09, ktorým vyhovel návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby do 20. júna 2009. Predmetný návrh prokurátora bol Špecializovanému trestnému súdu doručený v piatok 20. novembra 2009 a o návrhu bolo rozhodnuté v pondelok 23. novembra 2009, teda skôr ako mohol byť reálne návrh doručený na vyjadrenie mne ako strane v trestnom konaní...

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby nadriadený súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a návrh Úradu Špeciálnej prokuratúry... zamietol.“.

6.7 Najvyšší súd, ktorému bola vec postúpená na rozhodnutie o podanej sťažnosti (bod 6.6) 2. decembra 2009 prostredníctvom zákonného sudcu 3. decembra 2009 stanovil termín neverejného zasadnutia na 10. december 2009 s tým, že o stanovenom termíne nebol osobitne nikto upovedomený.

6.8 Právny zástupca sťažovateľa podaním zo 7. decembra 2009 (doručeným 8. decembra 2009) v rámci doplnenia sťažnosti (bod 6.6) najvyššiemu súdu oznámil, že na postup sudkyne špecializovaného súdu podal ústavnú sťažnosť, ktorú zároveň pripojil.

6.9 Najvyšší súd vo veci sp. zn. 2 Tost 25/2009 na neverejnom zasadnutí konanom 10. decembra 2009 bez prítomnosti účastníkov a po oboznámení spisu (jeho časti) vyhlásil uznesenie, ktorým sťažnosť sťažovateľa zamietol. V písomných dôvodoch v podstatnom uviedol, že «... Predmetný úkon bol... v prejednávanej veci oproti termínu nariadenému

20. novembra 2009 na 30. novembra 2009 po faxovom obdržaní návratky, prostredníctvom ktorej obvinený písomne požiadal o konanie v jeho neprítomnosti zrušený, čomu nasvedčuje záznam v spise z 20. novembra 2009. Následne sudkyňa pre prípravné konanie rozhodla bez ďalšieho („od stola“) napadnutým uznesením, teda bez jeho vyhlásenia a bez jeho uvedenia v plnom znení s odôvodnením a poučením v zápisnici o úkone (§ 72 ods. 3 Tr. por.). Takto bol z možnosti podať sťažnosť v zákonom režime vylúčený obvinený (ak by bol na úkone zastúpený obhajcom) a rovnako aj prokurátor (pre prípad, že by sa jeho návrhu nevyhovelo lebo nevyhovelo v plnom rozsahu z hľadiska časového rozsahu predĺženia lehoty väzby). Postupom v súlade so zákonom by bolo ponechať pôvodný termín nezrušený, rozhodnúť o väzbe a uznesenie vyhlásiť v prítomnosti len tých upovedomených osôb, ktoré by sa dostavili. Takto sa nemalo postupovať na verejnom zasadnutí, podstatné je však materiálne zachovanie práv procesných strán, ktoré by nepochybne neboli narušené.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd v nastalej procesnej situácii podľa Čl. 154c ods. 1 Ústavy... priamo aplikoval Čl. 5 ods. 4 Dohovoru..., interpretačne v súlade s Čl. 17 ods. 2 veta prvá Ústavy (§ 2 ods. 1 Tr. por.) na účel zabezpečenia, aby bol v konaní o návrhu na predĺženie lehoty väzby zachovaný zákonný postup a tým aj zákonnosť ďalšieho pozbavenia osobnej slobody obvineného a sťažnosť (ktorá bola inak podaná vo všeobecnej trojdňovej lehote podľa § 187 ods. 1 Tr. por.) nezamietol ako oneskorenú podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Tr. por...

Zároveň sa vecným prerokovaním sťažnosti vytvorila možnosť obvineného vyjadriť sa k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby (v podanej sťažnosti) skôr, kým sa o návrhu rozhodlo s účinkami právoplatnosti tak, aby mohlo byť pri rozhodovaní súdu toto vyjadrenie zohľadnené.

Po prerokovaní veci na neverejnom zasadnutí najvyšší súd konštatoval, že vecne je potrebné s predĺžením lehoty väzby v zmysle výroku napadnutého uznesenia súhlasiť.

Konanie, ktoré mu predchádzalo bolo vykonané v súlade so zákonom okrem vyššie uvedených nedostatkov, ktoré sú reparaované konaním a rozhodnutím o sťažnosti.

Uznesenie sudkyne pre prípravné konanie podrobne popisuje priebeh trestného konania a zaoberá sa aktuálnou dôvodnosťou podozrenia so spáchania trestných činov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, okolnosťami pretrvávania dôvodov preventívnej väzby podľa

§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ako aj doterajšou činnosťou orgánov prípravného konania a úkonmi, ktoré bude potrebné v rámci vyšetrovania vykonať.

Nie je teda potrebné uznesenie súdu prvého stupňa nahrádzať alebo obsahovo duplikovať. Namiesto je však dotknúť sa dôvodov sťažnosti, podanej obvineným prostredníctvom jeho obhajcu.

Ak dochádza k rozširovaniu obvinenia, je potrebné najprv aspoň na úrovni rozumnej primeranosti získať dôkazný podklad pre tento postup, nakoľko voči osobe obvineného v rozsahu rozšírenia obvinenia ide o kvalitatívne rovnaký procesný postup, ako pri vznesení prvotného obvinenia.

Je zrejmé, že rozšírenie obvinenia 9. októbra 2009 v prípade zločinu podľa § 277 Tr. zák., spočívajúceho v neoprávnenom uplatňovaní nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, ktorý mal byť spáchaný prostredníctvom rozsiahlej skupiny osôb, charakterizovanej ako zločinecká skupina (obvinenie aj pre zločin podľa § 296 Tr. zák.), pričom sa v priebehu konania rozširuje počet spoluobvinených (a počet obchodných spoločností, prostredníctvom ktorých mala byť trestná činnosť spáchaná), nemôže dôvod preventívnej väzby oslabiť právne naopak, najmä ak mal byť obvinený P. riadiacim členom zločineckej skupiny.

S tým úzko súvisí hrozba marenia účelu trestného stíhania (ako podmienka predĺženia lehoty väzby), keďže jeho vývoj bol spojený nielen s dokazovaním trestnej činnosti, pre ktorú bolo pôvodne vznesené obvinenie, ale aj s odhalením podozrenia so spáchania ďalších čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu a tomu zodpovedajúcim rozšírením obvinenia. Nejde tu o hrozbu marenia vyšetrovania (ako dôvodu kolúznej väzby), ale o hrozbu pretrvávania (sčasti aj tretími osobami ovplyvniteľného) doznievania rozsiahlych a rozvetvených aktivít v oblasti daňovej trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o ďalšie dôvody trvania väzby v zmysle § 79 Tr. por. (nad rámec dôvodnosti vznesenia obvinenia a danosť dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por.), vzhľadom na charakter vzneseného obvinenia je zrejmé, že aktivita vo vyšetrovaní nie je posudzovateľná len podľa úkonov, na ktorých má právo účasti obhajoba, ako sú výsluchy spoluobvinených a svedkov. Používajú sa dôkazné prostriedky, ktorých využitie predpokladá súčinnosť tretích osôb, ako sú znalci, alebo telekomunikační operátori pri získavaní údajov

o uskutočnenej telekomunikačnej činnosti. Pri získaní väčšieho množstva listinných dôkazov (napr. týkajúcich sa obchodných spoločností a ich účtov) je potrebné aspoň v podstatných bodoch zosumarizovať získané informácie so zameraním na predmetné skutky a ďalší vývoj vyšetrovania.

Keďže ide o naozaj rozsiahlu trestnú vec s náročným dokazovaním, nie je predlžovanie väzobnej lehoty po uplynutí desiatich mesiacov jej trvania neprimerané, a to aj vzhľadom na lehotu podľa § 76 ods. 7 písm. b/ Tr. por. Šesťmesačné predĺženie je zároveň primerané z toho dôvodu, aby bolo meritórne ukončenie prípravného konania reálne a nedochádzalo k nadbytočným úkonom prokurátora, sudcu pre prípravné konanie a sťažnostného súdu, týkajúcim sa primárne zabezpečovacieho prostriedku v konaní a nie rozhodovania vo veci samej.

Bude však naďalej zákonnou povinnosťou orgánov prípravného konania postupovať prednostne a urýchlene bez ohľadu na nevyčerpaný zvyšok predĺženej lehoty a pokiaľ ide o prokurátora, priebežne zvažovať aplikáciu § 79 ods. 1 Tr. por. Rovnako nie je obmedzené právo obvineného žiadať o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Tr. por.

Pokiaľ ide o požiadavku zabezpečiť možnosť obvineného vyjadriť sa k návrhu prokurátora na predĺženie väzobnej lehoty, toto právo je oproti prvostupňovému konaniu (kde bolo rozhodnuté skôr, ako bol návrh doručený obvinenému a jeho obhajcovi) zabezpečené prerokovaním sťažnosti obvineného proti uzneseniu o predĺžení lehoty väzby najvyšším súdom. Sťažnosť je totiž obsahovo reakciou nielen na rozhodnutie samotné, ale i na návrh prokurátora. Je tomu tak aj preto, lebo prokurátorka a sudkyňa pre prípravné konanie sa vo svojich argumentoch bez relevantných odlišností zhodli. Mechanizmus rozhodovania podľa § 76 ods. 3 a 4 Tr. por. zabezpečuje v tomto smere možnosť adekvátnej nápravy postupu súdu prvého stupňa, alebo odstránenia časovej tiesne resp. omeškania pri doručovaní návrhu a vyjadrovaní sa k nemu. Protiargumenty obvineného mohli byť posúdené nadriadeným súdom a materiálne jeho práva neboli porušené, nakoľko rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby (pozitívne alebo negatívne) je v konaní o sťažnosti v celom rozsahu v pôsobnosti nadriadeného súdu.

Je potrebné dodať, že ide o zohľadnenie písomného vyjadrenia. Obvinený, ktorý mal možnosť osobne voči sudkyňi pre prípravné konanie argumentovať namiesto toho požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti.

Na základe uvedeného rozhodol najvyšší súd v zmysle výroku tohto uznesenia a podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného zamietol ako nedôvodnú.

Zrušenie prvostupňového rozhodnutia a obsahovo zhodné rozhodnutie vo veci postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. na účel odstránenia procesnej chyby spočívajúcej v neposkytnutí možnosti obvinenému vyjadriť sa predbežne k návrhu na predĺženie lehoty väzby (postup podľa písmena b/ cit. ust. je vylúčený) by bolo formálnym riešením, ktoré by na podstate rozhodnutia ani ochrane práv procesných strán nič nezmenilo.».

III.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol

o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

9. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 39/09 a jeho uznesením z 23. novembra 2009, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 25/2009 a jeho uznesením z 10. decembra 2009 súvisiacimi s rozhodovaním o predĺžení lehoty trvania jeho väzby.

10. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol uznesenie špecializovaného súdu sp. zn. Tp 39/09 z 23. novembra 2009. Ústavný súd predmetné uznesenie špecializovaného súdu už posudzoval (IV. ÚS 436/09) a vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok (ktorý sťažovateľ využil, pozn.). S poukazom na ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde rozhodol, že sťažnosť v tejto časti nie je prípustná.

11. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 25/2009 z 10. decembra 2009, z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie v sťažnosti označených práv iba v tom, že *„Nemožno súhlasiť... s názorom Najvyššieho súdu, že nedošlo k materiálnemu narušeniu môjho práva, keďže moje argumenty, resp. protirgumenty proti návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby boli posúdené v rámci odvolacieho konania Najvyšším súdom“*. (pozri bod 4). Žiadne iné výhrady k namietanému uzneseniu (či postupu) najvyššieho súdu strana sťažovateľa nenamietala.

12. *V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáhal. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).*

13. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

14. Z obsahu sťažnosti *prima facie* vyplýva, že sťažovateľ brojí proti vadám/porušeniam špecializovaného súdu (pozri bod 3 a prvú časť bodu 4), pričom proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré v okolnostiach danej veci zostáva v hre (pozri bod 10), namieta iba všeobecne, že nesúhlasí s jeho názorom (bod 4 *in fine*, bod 11). Za daného stavu súc viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) mohol ústavný súd posúdiť iba súvislosť medzi označeným právom (čl. 5 ods. 4 dohovoru) a sťažovateľom všeobecne uvádzaným nesprávnym rozhodnutím najvyššieho súdu (konkrétne sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, neuviedol, v čom bol názor najvyššieho súdu nesprávny, pozn.). Posudzujúc takto danú vec neostáva ústavnému súdu iné ako konštatovať, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení výhradami sťažovateľa o porušení princípu kontradiktórnosti špeciálnym (prvostupňovým) súdom [„*Pred vydaním predmetného uznesenia (z 23. novembra 2009, pozn.) mi nebolo umožnené oboznámiť sa s návrhom prokurátora a vyjadriť sa k nemu*“ (pozri bod 3)] zaoberal (bod 6.9) a podľa ním vysloveného názoru uvedenú vadu prvostupňového súdu konvalidoval v rámci odvolacieho konania, v dôsledku čoho „materiálne“ nedošlo k namietanému porušeniu práv sťažovateľa. Odvolací súd v tomto ohľade tiež poukázal na rozporné postoje sťažovateľa, ktorý výslovne požiadal, aby sa o návrhu prokurátorky na predĺženie jeho väzby konalo v jeho neprítomnosti a že nechce byť vypočutý pred rozhodnutím v danej veci.

15. Podľa už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy (bod 7) ústavný súd poskytuje ochranu iba takým právam a slobodám, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že primárne poskytujú ochranu namietaným/porušeným právam všeobecné súdy. Ak sťažovateľ dosiahne nápravu namietaného/porušeného práva prvostupňovým

súdom v rámci odvolacieho konania súdom vyššieho stupňa, nie je možné sa tejto ochrany (v tomto rozsahu) opakovane domáhať na ústavnom súde.

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa z 13. januára 2010 (doručená ústavnému súdu 15. januára 2010) neobsahuje žiadnu relevantnú námietku, na základe ktorej by bolo možné dospieť k záveru, že právne závery najvyššieho súdu v namietanom uznesení z 10. decembra 2009 boli ústavne nekonformné a predstavovali zásah do ním označených práv. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

17. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor (aj keď konkrétne neuviedol aký, pozn.), aký prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných hmotnoprávných a procesnoprávných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa ústavného súdu však právne závery najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti (v rozsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 10. decembra 2009) podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

18. Nad rámec už uvedených dôvodov ústavný súd uvádza, že naďalej zotrváva na svojich doterajších názoroch (napr. III. ÚS 226/07), podľa ktorých „osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora)

o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich (kontradiktórnosť konania)“. V tomto smere je možné súhlasiť s výhradami sťažovateľa proti postupu špecializovaného súdu, ktorý už len tým, že o predĺžení väzby sťažovateľa rozhodol skôr, ako mu bol (jeho právnomu zástupcovi) doručený návrh prokurátorky na jej predĺženie, nepochybne porušil namietaný princíp kontradiktórnosti konania. Túto vadu ale podľa názoru ústavného súdu konvalidoval najvyšší súd v rámci odvolacieho konania, v dôsledku čoho sťažovateľom označené práva neboli porušené „materiálne“ [rozhodnutie o predĺžení lehoty väzby (pozitívne alebo negatívne) je v konaní o sťažnosti v celom rozsahu v pôsobnosti nadriadeného súdu]. V tejto súvislosti už ústavný súd vyslovil (III. ÚS 226/07), že «Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému... poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou (princíp „rovnosti zbrani“).» V okolnostiach danej veci nie bez významu boli tiež samotné postoje sťažovateľa, ktorý mal reálnu možnosť osobne argumentovať voči podanému návrhu na predĺženie väzby sudkyňi pre prípravné konanie. Namiesto toho výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti a že nechce byť vypočutý pred rozhodnutím v danej veci. Práve uvedené stanovisko sťažovateľa bolo príčinou toho, že návrh prokurátorky na predĺženie väzby sťažovateľa sa neprerokoval na verejnom zasadnutí 30. novembra 2009 v jeho prítomnosti, a treba dodať, že už aj po doručení návrhu prokurátorky strane sťažovateľa (pozri bod 6.2 a ďalšie), ale „ex cathedra“ 23. novembra 2009, v čase, keď pošta nestihla doručiť návrh prokurátorky o predĺžení väzby strane sťažovateľa odovzdaný na doručenie (tak prokurátorkou, ako aj súdom) ešte 20. novembra 2009.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a o príkaze na prepustenie z väzby) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010

